



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 802/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 90/2013 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 144/2010 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 27. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2013 doručená sťažnosť V. S., toho času vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 90/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 144/2010 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 27. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ je stíhaný väzobne. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 338/09 z 24. marca 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 25/2010 z 1. apríla 2010 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba).

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v B. podala 12. júla 2010 na sťažovateľa obžalobu pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona (v bode 1) a pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2).

Dňa 27. júna 2013 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v súlade s § 79 ods. 3 Trestného poriadku; sťažovateľ súčasne žiadal nahradenie väzby písomným sľubom a dohl'adom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 144/2010 z 11. júla 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 11. júla 2013“) žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň neprijal písomný sľub ponúknutý sťažovateľom ani nahradenie väzby dohl'adom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu okresného súdu z 11. júla 2013 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú zahlásil na hlavnom pojednávaní konanom 11. júla 2013 a bližšie odôvodnil podaním z 15. júla 2013, 25. júla 2012 a 26. júla 2013, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013 tak, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. Tpj 63/2009 zo 7. decembra 2009 upriamil pozornosť na „*nekontradiktórny postup v prípravnom konaní a na to nadväzujúce podanie obžaloby v rozpore s Trestným poriadkom*“, pričom zdôraznil, že predmetom ústavnej sťažnosti by mala byť otázka, či «*súd postupoval správne, keď prijal obžalobu v stave, keď v bode 2) obžaloby boli vykonané výsluchy svedkov len v konaní pred vznesením obvinenia, t. j., či v tomto smere došlo k porušeniu práva na obhajobu alebo nie. V tejto súvislosti chcem poukázať na právny názor Krajského súdu v Žiline, podľa ktorého: „Krajský súd opakovane pripomína, že obvinený musí mať primeranú a dostatočnú možnosť poprieť výpoveď svedka. Vyvodzovať právne dôsledky z výpovede svedka, ktorému obvinený nemohol klásť otázky, ktorého nemohol vypočuť alebo dať vypočuť, je nepripustné, pretože jeho právo na obhajobu by bolo skrátené takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom 6 Dohovoru.“*».

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že «*Krajský súd ale opomenul, resp. odignoroval dosť závažné skutočnosti, minimálne v tom smere, že súd po prijatí obžaloby riskoval, že konanie mohlo byť ovplyvnené dôkaznou nízou, pretože v prípade akýchkoľvek prekážok, pre ktoré by nebolo možné zabezpečiť výsluch svedka na hlavnom pojednávaní nebolo možné takúto výpoveď z prípravného konania čítať a na takýto dôkaz vôbec prihliadať. Krajský súd ďalej opomenul, resp. odignoroval skutočnosť, že ku „kritickej previerke výpovedí na H. P.“ došlo až potom, čo súd v rozpore so zákonom čítal zápisnice výpovedí z predprípravného konania, ktoré neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Je teda nesporné, že súd nemal obžalobu prijať, ale vrátiť prokuratúre z dôvodu zachovania mojich práv na obhajobu. Súd ale naopak obžalobu prijal s vedomím, že porušuje moje obhajobné práva o čom svedčí i fakt, že zápisnice z prípravného konania boli na H. P. čítané a „kritická previerka“ bola realizovaná až po niekoľkých mesiacoch od momentu, kedy boli na HP zápisnice čítané...!»*

V nadväznosti na uvedenú argumentáciu je podľa sťažovateľa ďalej potrebné skúmať, či «*nezákonný postup OČTK a súdu vo vzťahu k právam na obhajobu nespôsobil*

v konaní priedahy. Podľa slovenského práva v prípade dlhšie trvajúcej väzby pre oprávnenie jej dlhšieho trvania musia byť splnené štyri podmienky:

- musí existovať uznesenie o obvinení,
- musí existovať kvalifikované podozrenie,
- musí existovať väzobný dôvod podľa § 71/1 a/b/c T.P.,
- OČTK a súd musia konať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. (I. ÚS 224/03).

Na strane 6 zápisnice z H. P. 11.07.2013 som uviedol: „... Chcem uviesť, že väzba počas minimálne 6 mesiacov absolútne popierala svoj účel...“

Okresný súd Bratislava III. vo svojom rozhodnutí zo dňa 11. 07. 2013, sp. zn. 3 T/144/2010-1916 sa otázke prípadných priedahov nevenoval. V tomto smere je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Vo svojej sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu som na strane 2 poukázal na genézu H. P. v roku 2013. Ďalej som uviedol: „Je otázne ako súd dodržal zásadu uvedenú v ust. 2/6 T. P., rovnako je otázne, aký účel plní väzba – uvedené súd v rámci svojej riadnej prieskumnej činnosti (§ 79/2 T. P.) odignoroval... Mám za to, že Krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s existenciou priedahov. Svoju „predstavu“ o priedahoch vysvetľuje tak, že ak sú pojednávania odročované plynule, resp. existujú akceptovateľné rozostupy medzi jednotlivými pojednávania, tak podľa jeho názoru neexistujú priedahy. Súd sa ale zabudol vysporiadať s dôvodmi, pre ktoré došlo k odročovaniu, t. j. aké prekážky viedli k odročovaniu. Tieto konkrétne prekážky nemožno pričítavať na vrub mne! Bude úlohou Ústavného súdu SR skúmať tieto „prekážky“ a následne vyvodiť záver.».

Podľa sťažovateľa „... pretrvávanie dôvodného podozrenia, že osoba, ktorá bola pozbavená slobody väzbou, spáchala trestný čin, je *conditio sine qua non* (podmienka bez ktorej niet zákonnosti) jej ďalšieho držania vo väzbe. Po uplynutí určitého času to už však nestačí, pričom keď má väzba trvať naďalej, musí pristúpiť iný významný a dostatočný dôvod alebo dôvody a navyše, musí byť preukázané, že kompetenčné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou. Okresný i Krajský súd si mali byť vedomé významu osobnej slobody jedinca, ako základov demokratickej spoločnosti a preto je potrebné zdôrazniť, že väzba je výnimočným opatrením a predstavuje najzávažnejší zásah do

základného práva jednotlivca na osobnú slobodu! Pripomínam, že požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup súdov. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17/2 a 5 Ústavy SR môže byť porušené aj tým, že OČTK a súd nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Opätovne dávam do pozornosti genézu HP (najmä v roku 2013) ako aj dôvody odročovania! Z analýzy postupu súdu jednoznačne vyplýva, že hoci celková dĺžka väzby ku dňu rozhodnutia KS (t. j. 07.08.2013) trvala cca 41 mesiacov, treba konštatovať, že kompetentné orgány v mojej trestnej veci nepostupujú s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Z postupu súdu nie je evidentné, že by bol vedený snahou čo najskôr prispieť k ukončeniu mojej väzby. Podľa § 76/1 T. p. väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutnú dobu. Mám za to, že v danom prípade na ďalšie trvanie väzby nepostačuje skutočnosť, že existujú dôvody na podozrenie, že som sa dopustil trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu, pretože v tomto štádiu konania existujú pochybnosti o tom, či dôkazy z ktorých vychádza obžaloba boli produkované zákonným spôsobom. Je neakceptovateľné, aby za chyby spôsobené porušením práva na obhajobu obdobne porušením zásady podľa § 2/6 T. p., doplácaval obvinený potvrdením väzby z dôvodu konvalidácie stavu súdom. Väzba môže trvať len nevyhnutný čas, preto nie je na mieste, aby som doplácaval na chyby konania, ktoré bolo treba odstrániť.“

Sťažovateľ poukazuje na „uznesenia sp. zn. 3 T/144/2010-1334, 3 T/144/2010-1366, 3 T/144/2010-1339 (všetky zo dňa 09. 08. 2011)“, z ktorých «vyplýva, že súd rozhodol podľa § 88/1 T. P. o predvedení svedkov: J. V., M. J., Z. T.. Dňa 9. 8. 2011 bolo HP odročené na dobu neurčitú. Dňa 5. 9. 2011 musel súd vydať opravné uznesenie (3 T/144/2010-1368) na základe ktorých nariadil predvedenie vyššie uvedených svedkov. Svedok J. a T. boli vypočutí na H. P. 25. 11. 2011. Svedok V. bola vypočutá až na H. P. dňa 09. 02. 2012. Vedomosť o uvedenom okresný i krajský súd bezpochyby mali. Súdu som dal do pozornosti ústavný nález sp. zn. III. ÚS 12/06... Ak Ústavný súd SR bude venovať pozornosť okolnostiam „Kto bol kedy predvolaný“ a aké boli dôvody odročovania, musí dospieť k záveru, že v konaní sa nepostupuje efektívne... Rovnako treba povedať, že výsluchy svedkov V., J., T. je len jedným z príkladov neefektívnosti, resp. prietáhov. Ako

d'alsie je možno uviesť odročovanie z dôvodu neprítomnosti senátu (minimálne 2x), neprítomnosť tlmočníka (2x), neprítomnosť svedkov... Pri zhodnutí všetkého mnou uvedeného možno vyvodiť záver, že neefektívnym postupom súdu došlo vo viacerých momentoch k zbytočným prietahom, čím bolo porušené moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, tak ako mi to zaručuje čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Toto porušenie je o to závažnejšie vzhľadom na skutočnosť, že som vo väzbe a takýto postup zároveň porušuje moje práva garantované čl. 17/1, 2, 5 Ústavy SR.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na d'alsie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo priznané sťažovateľovi čl. 17/1, 2, 5 Ústavy SR a ľudské právo priznané podľa čl. 5/3, 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 4 Tos/90/2013 a postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci sp. zn. 3 T/144/2010-1916 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127/2 Ústavy Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. augusta 2013, sp. zn. 4 Tos/90/2013 zrušuje a Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby V. S. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127/3 Ústavy SR priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho základného práva primerané finančné zadosťučinenie 3000,- euro. Krajský súd v Bratislave je povinný vyplatiť jednu polovicu tohto zadosťučinenia vo výške 1500,- Euro. Okresný súd Bratislava III. je povinný vyplatiť druhú polovicu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1500,- euro. Krajský súd v Bratislave aj okresný súd Bratislava III. je povinný vyplatiť svoj diel primeraného finančného zadosťučinenia do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR v sídle Ústavného súdu SR na účet sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Vo vzťahu k označeným článkom ústavy a dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu sú obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom ustanovených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu možno vyvodiť, že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval možnosť prípadného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu spoločne, pričom zohľadňoval judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k druhej vete čl. 5 ods. 3 a k čl. 5 ods. 4 dohovoru.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 144/2010 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 27. júna 2013

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k námietkam smerujúcim proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 27. júna 2013 konštatuje, že podľa Trestného poriadku bol sťažovateľ oprávnený proti namietanému postupu okresného súdu podať sťažnosť, v ktorej mohol namietat' aj neprípustný zásah do ústavou garantovaných práv väzobne stíhanej osoby, čo aj využil. O sťažnosti sťažovateľa bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 90/2013

Pri preskúvaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti možno vyvodit' tieto námietky sťažovateľa, ktorými odôvodňuje porušenie ním označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru:

1. Existujú pochybnosti o tom, či dôkazy, z ktorých vychádza obžaloba, boli produkované zákonným spôsobom, a preto je ďalšie trvanie väzby nedôvodné (ďalej len „prvá námietka“),

2. *Napadnuté konanie je postihnuté zbytočnými prietahmi, keďže podľa sťažovateľa popísaný „nezákonný postup... súdu vo vzťahu k právam na obhajobu“, ako aj „odročovanie hlavného pojednávania“ sú dôkazom toho, že „súdy nepostupujú v trestnom konaní v čase sťažovateľovej väzby s osobitnou starostlivosťou a urýchlením“* (ďalej len „druhá námietka“).

Pred vecným preskúmaním námietok sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné poukázať na ustálené právne názory vyplývajúce z jeho doterajšej judikatúry, ktoré tvoria základné právne východiská pre rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa.

V prvom rade možno z ústavného postavenia ústavného súdu vyvodit' určité obmedzenia pri preskúmaní vecí, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, keďže ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou pôsobiacou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľom označené ustanovenia čl. 17 ústavy odkazujú na viacerých miestach na zákon, z čoho vyplýva, že pri posudzovaní jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci môže závažné porušenie zákonitosti nadobudnúť ústavnoprávny rozmer, t. j. spôsobiť aj porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je preto vo svojej podstate neodmysliteľnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Ústavný súd konštatuje, že predovšetkým z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Zákonosť väzby je zároveň determinovaná

skutkovými okolnosťami, ktoré by vo svojej podstate mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S týmto východiskom úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností, a nielen na základe abstraktnej úvahy. Účelom záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru je taktiež zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené osobnej slobody.

Z judikatúry ESLP vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní postupu krajského súdu v napadnutom konaní nie jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel krajský súd v napadnutom konaní, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadostiam sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej nahradením písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal dostatočne a preskúmateľným spôsobom, t. j. tak, aby odôvodnenie jeho rozhodnutia bolo z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Aj napriek skutočnosti, že z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ (výslovne) napáda len postup krajského súdu v napadnutom konaní, z povahy veci vyplýva, že namietaný postup vyústil do rozhodnutia, konkrétne uznesenia sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013 (ďalej aj „uznesenie zo 7. augusta 2013“), a preto ústavný súd podrobil svojmu prieskumu aj toto uznesenie, vychádzajúc z obsahu námietok uplatnených sťažovateľom v sťažnosti.

II.2.1 K prvej námietke sťažovateľa

Krajský súd, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa z 11. júla 2013 (doplnenej podaním z 15. júla 2013, 25. júla 2012 a 26. júla 2013, pozn.) smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 11. júla 2013, vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v označenom uznesení okresného súdu, ktorého právne závery v uznesení zo 7. augusta 2013 akceptoval, a preto sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Pri preskúmaní uznesenia okresného súdu z 11. júla 2013 posudzoval krajský súd splnenie formálnych, ako aj materiálnych podmienok trvania väzby, pričom v odôvodnení svojho uznesenia zo 7. augusta 2013 v tejto súvislosti najmä uviedol:

«Primárne je nevyhnutné uviesť, že formálne a materiálne podmienky trvania väzby u obžalovaného S. boli podľa názoru Krajského súdu v Bratislave ustálené správne a v súlade s ustanoveniami § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Čo sa týka väzobného dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. sťažnostný súd zastáva názor, že i naďalej sú tu dané konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia obžalovaného z väzby na slobodu, by sa vyhýbal trestnému stíhaniu tým, že by sa opätovne a opakovane nedostavoval a vyhýbal sa úkonom trestného konania, tak ako pred vzatím do väzby. Najvšeobecnejšie možno konštatovať, že podmienky na tzv. útekovú väzbu sú dané vtedy, ak sa možno dôvodne t. j. s rozumným stupňom pravdepodobnosti domnievať, že obžalovaný sa pokúsi vyhnúť trestnoprávnym dôsledkom svojho konania spôsobom, ktorým by sa stal dočasne alebo trvale fyzicky nedostihnuteľným, a teda aj nepostihnuteľným. Prejavy takéhoto správania sa obžalovaného sú prítomné, čo bolo hlavným dôvodom pre vydanie príkazu na zatknutie. Krajský sťažnostný súd po dôslednom preskúmaní spisového materiálu konštatuje, že nie je možné súhlasiť s dôvodmi sťažnosti obžalovaného spočívajúce v tvrdení, že jeho väzba a dôvody pre jej ďalšie trvanie nie sú podporené konkrétnymi skutočnosťami a dôvody väzby sú podľa jeho názoru postavené len na domnienkach a predpokladoch. Proti takýmto záverom svedčia mnohé listinné dôkazy svedčiace o tom, že obžalovaný sa naozaj v mieste svojho posledného trvalého pobytu dlhodobo nezdržoval, údaje získané od najbližších príbuzných svedčia o tom, že išlo o dobu

2 rokov, kontakty s rodičmi a bratom obžalovaný neudržiaval, nemali vedomosť, kde sa nachádza. Rovnako neúspešné boli pokusy orgánov činných v trestnom konaní zabezpečiť jeho prítomnosť predvolaním z iných adries, ktoré obžalovaný udal ako miesta, kde sa zdržuje. Zo spisového materiálu, krajský súd zistil, že posledná zásielka, ktorú obžalovaný pred rozhodnutím o vzatí do väzby prevzal je zo 17. 12. 2008 a všetky ďalšie pokusy o kontaktovanie obžalovaného na ním uvádzaných adresách boli neúspešné. Vzhľadom na zistené konkrétne skutočnosti je možné v prípade obžalovaného V. S. tvrdiť, že dôvodom pre jeho vzatie do väzby a neskôr jeho ponechania vo väzbe nie je iba hrozba vysokým trestom v prípade uznania viny, tak ako na to poukazuje obžalovaný, ale v prvom rade konkrétne skutočnosti, ktoré aj bez hroziaceho vysokého trestu vzbudzujú obavu, že obžalovaný sa v prípade prepustenia z väzby na slobodu bude trestnému stíhaniu opätovne vyhýbať, tak ako tomu bolo v čase pred rozhodnutím o vzatí do väzby. Z dôkazov, ktoré boli dosiaľ zadovážené jednak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom a ktoré tvoria spisový materiál vyplýva, že trestné stíhanie obžalovaného je vedené dôvodne a to aj napriek tomu, že vo všetkých podaniach a obhajobných tvrdeniach obžalovaného je zdôrazňovaná práve jeho nevina. Tým sú podľa názoru sťažnostného súdu splnené formálne podmienky väzby. Obžalovaný V. S. je stíhaný pre závažnú trestnú činnosť majetkového charakteru veľkého rozsahu, ktorej sa mal dopúšťať v priebehu rokov 2007 - 2008 a mala byť jeho konaním na cudzom majetku spôsobená škoda veľkého rozsahu. V prípade obžalovaného V. S. je potrebné uviesť, že rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby predchádzalo vydanie príkazu na zatknutie zo dňa 14. 12. 2009. K tomuto kroku pristúpil okresný súd po tom, čo bolo zistené, že obžalovaný sa v mieste svojho trvalého pobytu nezdržuje, pretože jeho trvalý pobyt na adrese T. bol dňa 23. 3. 2009 zrušený. K namietanému porušeniu kontradiktórnosti procesu krajský súd dáva obžalovanému do pozornosti, že obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia jeho vyhlásením (§ 206 ods. 1 Tr. por.), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Je síce pravdou, že ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu

vypočut'), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). Nemožno však opomínať, že ak obvinený po vznesení obvinenia sám (resp. prostredníctvom obhajcu) žiada zopakovať výsluchy iných svedkov, je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, aby po posúdení dôkaznej situácie vo veci rozhodli o potrebe vykonať kontradiktórny výsluch svedka. Na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka však postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom tak, ako je tomu v svetle prejednávaného prípadu. Neobstojí teda sťažnostná argumentácia obžalovaného o porušení jeho práva na obhajobu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu.»

Krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia zo 7. augusta 2013 zaoberal aj ponúknutým písomným sľubom sťažovateľa a jeho návrhom nahradiť ďalšie trvanie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom v tejto súvislosti uviedol:

„Pokiaľ ide o ponúknutý písomný sľub obžalovaného S., ako aj jeho návrh na dohľad, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a jeho osobu, dospel i krajský súd k záveru, že nemožno väzbu u neho nahradiť prijatím písomného sľubu a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., nakoľko tieto inštitúty pre nahradenie väzby sú nedostatočné. V tomto smere nadriadený súd považuje výrok súdu I. stupňa, ktorým bol neprijatý písomný sľub obžalovaného a jeho návrh na dohľad probačným a mediačným úradníkom za vecne správny.

Vychádzajúc z dikcie zákona (§ 80 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por.), alternatívne je možné väzbu nahradiť prijatím písomného sľubu obvineného alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným, za predpokladu, že vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu považuje súd písomný sľub a dohľad probačného a mediačného úradníka za dostatočnú záruku. Presvedčenie súdu o dostatočnosti prijímanej záruky ako náhrady väzby musí kumulatívne prameniť jednak z okolností prípadu, ako i osobnostného profilu obvineného. V prípade obvinenia z uvedenej závažnej trestnej činnosti je možné uvažovať o prijatí písomného sľubu alebo dohľadu iba vo výnimočných prípadoch. Žiadne výnimočné okolnosti na strane obžalovaného, ani vyplývajúce z povahy prípadu však nadriadený súd nezistil.

Krajský súd uzatvára, že v prípade obžalovaného je väzba aj v tomto štádiu trestného stíhania dôvodná a primeraná, neodporuje čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv, ani čl. 17 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a napokon ani čl. 47 Charte základných práv Európskej únie, podľa ktorých každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, vo veci sa plynulé koná a o žiadostiach samotného obvineného sa rozhoduje v stanovených lehotách.“

Vychádzajúc zo sťažnosti, sťažovateľ spochybňuje v prvom rade splnenie hmotnoprávných predpokladov väzby (zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, majú znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ich spáchal sťažovateľ), a to konkrétne existenciu dôvodného podozrenia, že skutky spáchal, keďže podľa jeho názoru *„existujú pochybnosti o tom, či dôkazy z ktorých vychádza obžaloba boli produkované zákonným spôsobom“*.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na (už) citované závery krajského súdu vyslovené v jeho uznesení sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013 týkajúce sa zásady kontradiktórnosti a na tomto základe zastáva názor, že krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa *„nezákonnosti výpovede svedkov v prípravnom konaní“* a jej vplyvu na existenciu hmotnoprávneho predpokladu väzby (dôvodného podozrenia vo vzťahu k jeho osobe), a to jednak odkazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 7. decembra 2009 (sp. zn. Tpj 63/2009) a konštatovaním o vykonaní výsluchu svedkov za účasti sťažovateľa, resp. jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní (v konaní pred súdom, pozn.). Ústavný súd z uvedeného hľadiska považuje za akceptovateľný a udržateľný aj právny záver krajského súdu, že *„trestné stíhanie obžalovaného je vedené dôvodne“*, v dôsledku čoho možno materiálne podmienky väzby považovať za splnené.

Na tomto základe ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa tvoriacu podstatu jeho prvej námietky za zjavne nedôvodnú, teda takú, ktorá v konečnom dôsledku reálne nemohla spôsobiť porušenie v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy

a práv podľa dohovoru, o to viac, že sťažovateľ v tejto súvislosti v sťažnosti iba hypoteticky „obviňuje“ všeobecný súd z vystavovania sa riziku, že „konanie mohlo byť ovplyvnené dôkaznou núdzou, pretože v prípade akýchkoľvek prekážok, pre ktoré by nebolo možné zabezpečiť výsluch svedka na hlavnom pojednávaní nebolo možné takúto výpoveď z prípravného konania čítať a na takýto dôkaz vôbec prihliadať“. Za týchto okolností sú v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu splnené podmienky na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

II.2.1 K druhej námietke sťažovateľa

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa, ktorej podstata je založená na tvrdení o neakceptovateľných prietáhoch v trestnom konaní vzhľadom na (podľa sťažovateľa) „nezákonný postup súdu v súvislosti s neakceptovaním jeho práva na obhajobu“ ako aj neodôvodnené „odročovanie hlavného pojednávania“, krajský súd v uznesení sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013 formuloval záver, že „nezistil v posudzovanom prípade prietahy“, ktoré by opodstatňovali záver o porušení sťažovateľovho práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, a mali tak vplyv na trvanie dôvodov tzv. útekovvej väzby sťažovateľa.

Ústavný súd v nadväznosti na túto námietku sťažovateľa uznáva, že všeobecný súd rozhodujúci o vine a treste väzobne stíhanej osoby obvinenej z trestného činu musí konať s nevyhnutnou osobitnou starostlivosťou a s adekvátnym úsilím túto väzobnú vec ukončiť v primeranej lehote. Svedčí o tom aj judikatúra ESLP v súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. Mileta Savič c. Slovenská republika – Správa Komisie z 20. mája 1998 týkajúca sa sťažnosti č. 28409/95, Cevizovic c. Nemecko, rozhodnutie z 29. júla 2004 týkajúce sa sťažnosti č. 49746/99, Debboub alias Husseini Ali c. Francúzsko, rozhodnutie z 9. novembra 1999, a ďalšie).

Ústavný súd z obsahu uznesenia krajského súdu zo 7. augusta 2013 zistil, že krajský súd sa druhou námietkou sťažovateľa náležite zaoberal, pričom v tejto súvislosti v odôvodnení uviedol:

„Aj pri rešpektovaní zásady, že väzba ako krajné riešenie s najzávažnejším zásahom do základných ľudských práv spomedzi zaisťovacích inštitútov, má trvať iba nevyhnutný čas, je naďalej nutné konštatovať jej opodstatnenosť. Doterajšia dĺžka väzby je s prihliadnutím na závažnosť konania a očakávaný postih v prípade uznania viny primeraná. Obžalovaný mal v závažnom protiprávnom konaní pokračovať dlhšiu dobu, pričom mal svojím konaním spôsobiť na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

V tomto smere sťažnostný súd poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o podaných sťažnostiach o rozhodnutiach o väzbe, dôvody ktorých sa nezmenili a ostali totožné. Čo sa týka dodržovania zásady stanovenej v § 2 ods. 6 Tr. por., ktorá určuje povinnosť vybavovania väzobných vecí prednostne a urýchlene, v tomto smere nezistil krajský súd žiadne závažné nedostatky. Prejednávanie vecí pred súdom prvého stupňa pokračuje plynule. Časové odstupny medzi jednotlivými hlavnými pojednávaniami sú z pohľadu dodržania spomenutej zásady akceptovateľné. Krajský súd teda nezistil v posudzovanom prípade prietahy, či už subjektívneho alebo objektívneho charakteru a nemožno teda konštatovať, že by došlo k porušeniu základných práv obžalovaného garantovaných Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tak ako uvádza vo svojej sťažnosti obžalovaný.“

Z „genézy odročovania hlavného pojednávania za rok 2013“ uvedenej samotným sťažovateľom v jeho podaní z 15. júla 2013 (sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 144/2010 z 11. júla 2013, pozn.) vyplýva, že hlavné pojednávanie bolo v relevantnom čase rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu odročené celkom 4-krát (pojednávanie nariadené na 24. január 2013, na ktorom boli vypočutí svedkovia, bolo odročené na 28. február 2013 a následne na 18. marec 2013 z dôvodu neprítomnosti tlmočníka; na hlavnom pojednávaní nariadenom na 18. marec 2013 bol vypočutý svedok za prítomnosti tlmočníka a boli predložené návrhy na dokazovanie; hlavné pojednávanie nariadené na 16. máj 2013 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti konajúceho senátu okresného súdu na 11. júl 2013, na ktorom okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby).

Vychádzajúc z citovaného, ako aj zo skutočností uvádzaných sťažovateľom v sťažnosti, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v uznesení sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013 s námietkou sťažovateľa o existencii zbytočných priesťahov v konaní vo veci samej (o vine a treste) náležitým spôsobom zaoberal, pričom jeho záver o tom, že v posudzovanom prípade k zbytočným priesťahom nedošlo, nemá ústavný súd dôvod spochybňovať, a preto zastáva názor, že aj druhá námietka sťažovateľa je zjavne nedôvodná.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktorý vyústil do uznesenia sp. zn. 4 Tos 90/2013 zo 7. augusta 2013, a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

Nad rámec odôvodnenia sťažnosti v nadväznosti na sťažovateľom artikulovanú nespokojnosť s podľa neho „nezákonným“ vykonaním výsluchu svedkov a spochybňovaním správnosti postupu okresného súdu, „*keď prijal obžalobu v stave, keď v bode 2) obžaloby boli vykonané výsluchy svedkov len v konaní pred vznesením obvinenia*“, ústavný súd poukazuje aj na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline sp. zn. Jtk 9/09 z 8. decembra 2009, z ktorého vyplýva, že nedodržanie kontradiktórneho postupu pri výsluchu svedkov, ktorí nie sú vo vzťahu k obvinenému osobami uvedenými v ustanovení § 130 Trestného poriadku, nie je samo osebe dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi. Okrem nedodržania kontradiktórneho postupu pri vykonávaní výsluchov svedkov je potrebné tieto považovať za úkony inak vykonané v súlade so zákonom a nemožno ich považovať za nulitné už v tomto štádiu

konania. Nedodržanie kontradiktórnosti sa môže „naplno“ prejaviť až v súdnom konaní, a preto ako podklad na podanie obžaloby a jej prijatie súdom na ďalšie konanie je možné tieto dôkazné prostriedky akceptovať. Pre svedkov, ktorí nie sú vo vzťahu k obvinenému osobami uvedenými v § 130 Trestného poriadku, platí všeobecná povinnosť svedčiť podľa § 127 Trestného poriadku bez možnosti odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nie je na mieste už v tomto štádiu konania – predbežné pojednanie obžaloby, prejednikovať a predpokladať, že takíto svedkovia na hlavnom pojednávaní odmietnu vypovedať, zmenia výpovede, zomrú alebo sa na hlavné pojednávanie nedostavia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013